

Metsästystä Impivaarassa

Tuli halla-öinen syksy, ja kuolivat tai pakenivat syviin kätköihinsä heinäsiikat, sisiliskot ja sammakot, ja olipa aika pyydystellä kettuja kiiltävillä sangoilla; tämän konstin olivat veljekset oppineet isältänsä. Saipa nyt moni vikkelijalkainen Mikko maksaa hienolla nahallansa muutaman makean palan. –Jänisten tiedetään metsässä polkeilevan teitä pehmeään lumeen, ja näillepä teille virittelivät veljekset sadoittaisin messinkipauloja monen valkeaturkkisen surmaks. Vielä olivat he rakentaneet itsellensä oivallisen, kalteva-aitaisen sudentarhan pensastoiseen ojankoon ahon itäiselle reunalle. Ja paitsi tätä olivat he, suden pyyntiä varten myös, kaivaneet kuopan, valtaisen syvän, kappaleen pirtistä kuivaan santaiseen tantereeseen päin. Paisti vietteli jyrkävään aitaukseen monen nälkäisen suden; ja silloin, koska veljekset huomasivat saaliinsa ahdingossa, nousi tarhassa pauhua ja ryskettä pimeänä syksy-yönä. Silloin yksi veljeksistä seiso i aidan nojalla, pyssy kädessä, kiehtoen luodilla kaataaksensa karheakarvaista petoa; toinen hänen rinnallansa, pitäen tulta, tervaskalikallista, loimottavaa soittoa. Mikä taasen heistä autteli Killiä ja Kiiskiä ajelemaan pensastosta ulos synkeänaamaisia, irvisteleviä petoja, väikkyen tervasloimoinensa tuonne, tänne. Kova oli meteli miesten huudoista, koirien reuhusta ja pyssyjen paukkinasta ja väsymättä remahteli korpi ja Impivaaran komeroinen seinä. Niin temmellettiin, lumi tahraantui, punertui yhä enemmän ja enemmän, sotkettiin tuhanteen suuntaan, kunnes viimein kaikki häntyrit makasivat veressänsä. Ja siitä saattoi taasen saaliin nylkeminen veljeksille työtä ja tointa, mutta olipa heille kuitenkin tämä toimi vallan hauskaa. –Myös kuoppaan, ahon läntisellä partaalla, kiiruhti yksi ja toinen metsän viistosilmä.

Seitsemän veljestä (6. luku)

Tullut oli myös karhunpyynnin otollisin aika. Silloin ottivat veljekset keihäänsä, painoivat kivääreihinsä tuikeat luodit ja läksivät herättämään salon ruhtinasta, joka jo pimeässä konnossaan uneksui syvällä lumisten kuusien alla. Ja kaatoi heidän luikkunsa monen turpaisen kontion, koska hän vihaisena rynkäsi rauhankammioistaan ulos. Silloin nousi usein tuima taistelo, lumi suoksahteli kauas ympärille ja punertui vuotavasta verestä, kun haavoja annettiin kahden-puolen. Niinpä taisteltiin kunnes viimein karheanaamainen otso makasi rauhallisna.

Seitsemän veljestä (6. luku)

Sekä metsästyksen että kalastukseen Ilvesjärvelle varustelivat he itseänsä, läksivät aseina, pyydyksinensä matkaan, ja koiratkin seurasivat heitä tultaläikkyvillä silmillä. Väsymättä samoilivat he metsäisiä vuoria, soita ja maita ja viittelivät kaikkialle järven heleää pintaa, kiehtoen itsellensä elaketta sekä hetkeksi että tulevaksi tuikeaksi talveksi. Ja silloin Ahtolan ja Tapion asujamista moni henkensä heitti.

Seitsemän veljestä (7. luku)

Silloin, tällöin läksivät he kuitenkin lyhykäisen päivän valjetessa ulos tuulien temmellykseen, läksivät hiihtelemään liukkailla suksillansa halki hyyrteisten metsien. Ja miten onnistui, saavuttivat he milloin vilkkaan teeren, milloin harmaakarvaisen oravan ja milloin Metsolan asujamista jonkun muun. –Kohtasivat he korvessa ilveksen pyöreät jäljet, jotka somana viivana juoksivat pitkin hankea, ja kiihtyi heti vimmatusti koirien into, joka näytti, ettei otus heistä kaukana kaarrellut. Pian kuului Killin ja Kiikin vingahteleva haukunta, ja kiivaasti siirtyi ajo, kiivaasti riensivät myös veljekset sen jäljessä. Halki korven nyt kaahattiin, korvesta kivistä mäkeä ylös, ja kallioitten kyljistä piestiin lumi ja sammale kauas. Edellä karkasi ilves, jonka silmät kirkkaina välähtelivät, kirkkaina kuin kaksi

peiliä päiväisen palossa. Häntä vainosi koirien kiljuva kiukku ja suksien suhinalla seitsemän miestä. Nyt vinhasti kirmaistiin Kamajan korkeata harjannetta myöden lounaasen päin, josta päivän riutuva tähti kuusien välistä kuumoitti heitä vastaan; ja raikkui oikealla pohjoiset alankomaat, raikkui vasemmalla eteläiset alankomaat, kun Killi ja Kiiski ilmoittivat tulta-hengittävän kimmansa. Mutta pysähtyivät äkisti kilpailevat äänet, koska vääräkynsinen ilves vaaran kovimpana hetkenä kiipesi nopeasti ylös kuusen latvaan. Mieluisasti otti kuusi hänen helmaansa, mutta ei kuitenkaan voinut häntä kuolemasta suojella. Siinä reuhuivat koirat, kärkkyen leimuavilla silmillä ylös korkeuteen, josta hiljainen murina kuului, ja kuusi ravisteli tukkaansa, uhaten vainoojia. Mutta pauhinalla, räiskynällä rynkäsivät veljekset hiihtäen esiin, ja tulena heidän poskensa hohtivat ja rinnat liehtoi. Silloin lausui Tuomas: »nyt hillitkää koiria, veljet, pääsemästä vaaralliseen taisteluun, jossa pian heidän mahansa viilletäisiin». Niin hän lausui ja kohta iskivät muut kouransa lujasti koirien turkkiin, koska Tuomas luikkunsa ojensi ja ampui. Alas kellehti kuusesta verinen ilves, ja koirat kohta kiljahtaen reutomaan, päästäkseen uhrinsa kimppuun, mutta eivätpä pääsneet kuitenkaan. Makasi nyt lumisella tanterella ilves, teiskaten ja temmeltäin, ja kaikkialle temmoili hän kynsillensä terävillä. Mutta toinen luoti hänen tuskansa lyhensi, lävistäen aivot, ja hän raukeni. Silloin kuusi uhaten ravisti kihariansa kerran vielä ja kylvi alas latvastansa kimmeltävää lunta kuolevan poikansa peitteeksi, koska veren kuumassa virrassa pakeni sydäimestä raitis henki ja hälveni höyrynä ilmaan. Ja niinpä loppui valtainen ajo tuolla Kamajan kuusisella mäellä, jonne luoteisesta haamoitti Impivaaran vuori ja himmeänä kantoinen aho sen alla. Sinne nyt veljekset iloisina saaliinensa taasen iskivät suuntansa.

Seitsemän veljestä (9. luku)

Pyssyt kainalossa, läksivät he koirinensa hiihtämään kohden Kuokkalan korpea. - - Ilta lähenei, veljekset heittivät jo kaiken toivon, mutta päättivät Eeron kehoituksesta vielä kerran etsiä erään metsäisen kallion ympäristöä korvessa. Heidän sinne tultuansa, nousi pian tuima haukunta, ja ulos jynkästä kuusistosta rynkäsi karhu, kiirehti pois, ja pyrynä pyöriskeli lumi hänen jäljessään. Juoksi hän, monialle mutkistellen, monialle kaarrellen liukuivat veljekset kiiltävillä suksillansa, ja koirien mekastavasta äänestä karheasti joroitteli pakkasen äkeä ilma. Kuuluipa viimein ampaus Tuomaan pyssystä, ja, verta vuodattaen, ryömi kontio hangessa. Karkasivat hänen päällensä koirat, lähenei häntä mies jykevällä karhukeihäällänsä, ja siinä melkein ilman yhtään vastaanrynnistystä otti otso kuolemansa miehen keihästä ja koirien hampaista. Alas kämmenillensä hän vaipui ja puhaltti ulos henkensä hurmeiseen lumeen. Mutta tuskin tämä olikaan tapahtunut ja veljekset kokoontuneet saaliinsa ympärille, niin jopa metsästä taasen kuului tulinen haukunta ja reuhu. Silloin kaksi nuorta, vuosunkuntaista karhua kiippaisi, koiria paeten, ulos konnostansa, muutama sata askel pois sen talvisijasta, joka ensiksi kohdattiin ja saavutettiin. Ja nousi kiivas tappelus villaisten penikkain ja rohkean Killin ja Kiiskin välille, joka purevana, verisenä kesti, kunnes veljekset keihäinensä riensivät apuun koirillensa. Pian myös kaatoivat he kiukkuisesti taistelevat mullikarhut, ja lopettivat karvoja pyryttävän leikin.

Mutta ilta oli tullut; kannettiin lihava saalis kuusisen, sammaleisen kallion juurelle ja tehtiin valkea. Mutta valkean tuuliselle puolelle rakettiin yösijat partaisista havuista, ja havuista kohotettiin verho seivästen ja karankojen nojalle, joka esti tuulen liehtoomasta ja saattoi nuotion liekin suopeasti loimoittamaan. Siitä kävivät nyt veljekset maistavan illallisen toimeen, piirsivät ja nylkivät emäkontion muhkean kääpän, leikkasivat siitä pehmeitä viuluja, paistoivat ne tulella ja täyttivät mieluisasti nälkäiset vatsansa, eivätkä myös unohtaneet Killiä ja Kiiskiä. Ja nukkuivat he pian

partaiselle vuoteellensa, koska väsynyt ruumis oli ravittu ja murhe nälästä moneksi päiväksi poistettu.

Seitsemän veljestä (9. luku)